

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG LEGFELSŐBB BÍRÓSÁGA
mint felülvizsgálati bíróság

Gfv.IX.30.077/2009/3.szám

A Magyar Köztársaság Nevében !

A Legfelsőbb Bíróság mint felülvizsgálati bíróság dr. Mohainé dr. Berényi Katalin ügyvéd által képviselt felperesnek dr. Széphalmi István ügyvéd által képviselt I. r., II. r., III. r. alperesek ellen kölcsön visszafizetése és kártérítés megfizetése iránt a Fővárosi Bíróságnál 6.P.23.578/2002. szám alatt indult és másodfokon a Fővárosi Ítéltábla 1.Pf.20.613/2008/3. számú ítéletével befejezett perében az említett jogerős ítélet ellen az alperesek által benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Legfelsőbb Bíróság mint felülvizsgálati bíróság a Fővárosi Ítéltábla 1.Pf.20.613/2008/3. számú ítéletét hatályában fenntartja azzal, hogy az első fokú ítéletben vétett számítási hiba kijavításáról az elsőfokú bíróságnak kell rendelkeznie.

Kötelezi az alpereseket, hogy egyetemlegesen fizessenek meg a felperesnek 15 nap alatt 600.000 (Hatszázezer) forint felülvizsgálati perköltséget, és az államnak külön felhívásra 2,500.000 (Kettőmillió-ötszázezer) Ft felülvizsgálati eljárási illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen további jogorvoslatnak nincs helye.

I n d o k o l á s :

R. I. (a továbbiakban örökhagyó) - aki egyik önálló cégjegyzésre jogosult igazgatósági tagja volt a 2000. április 10-e óta felszámolás alatt álló felperesnek - 2000. január 14-én végintézkedés hátrahagyása nélkül elhunyt. A 2000. május 24-én meghozott hagyatékátadó, a 2001. március 21-ei és 2001. május 22-ei pót-hagyatékátadó végzések, illetve a 2000. június 13-ai kijavító végzés szerint az örökhagyó hagyatékához tartozik négy ingatlan, Honda motorkerékpár és lőfegyverek mellett a P. Kft. 155,550.000 Ft

névértékű, a B. B. Kft. 500.000 Ft névértékű üzletrésze, az örökhagyónak a W. Bt-ben fennálló 50.000 Ft értékű beltági részesedése, a P. Kft-vel szembeni 78,806.250 Ft értékű, valamint az R. Kft-vel szembeni 984 Ft értékű követelése, továbbá a C. Értékpapír Rt. által vezetett számláján lévő portfólió és az M. Rt-nél nyilvántartott számlán lévő 1 Ft értékű követelés. A közjegyző a hagyatékot törvényes öröklés címén 1/2 - 1/2 arányban az I. és II. r. alpereseknek - az örökhagyó gyermekeinek - adta át, az özvegyi haszonélvezeti jogot pedig a III. r. alperes, mint túlélő házastárs örökölte.

A felperes - amely által előterjesztett hagyatéki hitelezői igényt az alperesek nem ismerték el - 2002. április 10-én benyújtott keresetében 353,748.651 Ft hagyatéki tartozás tekintetében kérte az alperesek egyetemleges marasztalását a Ptk. 312.§ (2) bekezdése, 313.§-a, 318.§-a, 339-344.§-ai, valamint a Ptk. 677.§ (1) bekezdése és 679.§-a alapján. Előadása szerint a felperes 1999. február 9-én, április 14-én, április 15-én, július 19-én, július 27-én, augusztus 5-én és augusztus 9-én értékpapírok kölcsönadásáról kötött az örökhagyóval kölcsönszerződéseket. A szerződések szerint az értékpapírokat legkésőbb 1999. szeptember 30-áig kellett az örökhagyónak visszautalnia a felperes számlájára, meg kellett fizetnie a kölcsönadott értékpapírok árfolyamértéke alapján számított, a mindenkorin jegybanki alapkamattal azonos mértékű kölcsönzési díjat, késedelmes fizetés esetén pedig annak kétszeresét. Az alperes vállalta, hogy amennyiben a kölcsönvett értékpapírokat lombard hitel céljára használja fel, akkor a felperes által megjelölt számlára utalja át az értékpapírok alapján folyósított hitelösszeget, és teljes vagyonával felelősséget vállalt az értékpapírok hiánytalan visszaszolgáltatásáért. A kereset szerint míg a felperes a kölcsönszerződésekben megjelölt értékpapírokat a szerződésnek megfelelően átutalta, az örökhagyó nem tartotta be a kölcsönszerződés rendelkezéseit, ezért a követelt összeggel tartozik a felperesnek.

A kölcsönszerződés színlelt voltára is hivatkozó alperesek a jogalapjában és összegezésükben is megalapozatlan kereset elutasítását kérték.

Az elsőfokú bíróság 47. sorszámú ítéletében az I. és II. r. alpereseket egyetemlegesen kötelezte 106,341.823 Ft és ennek 1999. október 1-jétől járó kamatai, továbbá 25,237.533 Ft megfizetésére. Megállapította, hogy az I. és II. r. alperesek a kijavított, illetve kiegészített hagyatékátadó végzésben megjelölt vagyontárgyakkal és azok hasznaival felelnek a hagyatéki hitelezői igény kielégítéséért "azzal a megjelöléssel", hogy nem tartozik a hagyatéki vagyonhoz a B. 55.484 hrsz. alatti ingatlan 1/1 illetősége, a W. Bt-ben fennálló beltági részesedés, valamint az

örökhagyónak az R. Kft-vel szemben tagi hitel címén fennálló követelése.

Megállapította, hogy a hagyatéki leltárban felsorolt, de meg nem lévő Honda motorkerékpár és a lőfegyverek megjelölt értéke erejéig az I. és II. r. alperesek egyéb vagyontárgyukkal is felelnek a felperes követeléséért, a III. r. alperes pedig mint túlélő házastárs köteles túrni a házastársi haszonélvezetével terhelt vagyonból a hitelező felperes kielégítését.

Ezt meghaladóan a felperes keresetét elutasította.

Az elsőfokú bíróság szerint alaptalanul állították az alperesek, hogy a perbeli szerződések - mivel ténylegesen nem az örökhagyó, hanem a felperes kívánt lombard hitelt felvenni - színlelt szerződések voltak. A kölcsönként felvett értékpapírokat az örökhagyó felhasználta a lombard hitel felvételéhez, a kölcsönszerződés pedig egyértelműen úgy rendelkezett, hogy az ily módon felvett hitelt át kell utaltatni a felperes számlájára. A kölcsönszerződés színlelt voltát nem támasztják alá a rendelkezésre álló iratok, a felek titkos fenntartása vagy rejtett indoka pedig közömbös.

A kölcsönszerződés szerint az örökhagyót terhelte az értékpapír visszaadásának kötelezettsége, lombard hitel felvétele esetén pedig a részére folyósított hitelt a felperes számlájára kellett átutalnia. Miután a kölcsönvett értékpapírokat az örökhagyó nem szolgáltatotta vissza, meg kell fizetnie azoknak a kölcsönadás idején fennálló értékét. Ez az érték a szakértői vélemény szerint 529,676.700 Ft volt, ugyanakkor a szakértői vélemény értelmében ténylegesen 423,344.877 Ft ellenérték került az örökhagyó számlájáról, (illetve rendelkezése alapján) a felperes számlájára. A két összeg különbözet 106,341.823 Ft, ez az az összeg, amelyet a felperes a kölcsönszerződés alapján követelhet. További 25,237.533 Ft megfizetését a felperes kamat címén igényelheti, figyelemmel arra, hogy az örökhagyó 1999. szeptember 30-áig a jegybanki alapkamat mértékének megfelelő kölcsönzési díj megfizetésére, azt követően pedig késedelmi kamat megfizetésére volt köteles.

Fenti hagyatéki tartozások megfizetéséért az I-II. r. alperesek a Ptk. 679.§ (1) bekezdése értelmében tartoznak felelősséggel, a III. r. alperes mint túlélő házastárs tűrés kötelezettsége pedig a Ptk. 679.§ (3) bekezdésén alapul.

A Ptk. 679.§ (2) bekezdésében írtak alapján az örökösök felelőssége megállapításánál nem lehetett a hagyatékhöz tartozónak tekinteni a hagyatékátadó végzésben felsorolt ingatlanok közül azt az ingatlant, amely nem került az örökhagyó tulajdonába és figyelmen kívül kellett hagyni a cégjegyzékből 2006. november 4-én törölt R. Kft-vel szembeni örökhagyói követelést, valamint a cégjegyzékből 2003. október 14-ei hatállyal ugyancsak törölt W. Bt-ben fennálló beltagi részesedést is.

Meg kellett vizsgálni az állapotot a Ptk. 679.§ (2) bekezdése alapján az örökség erejéig az örökösök felelősségét az általuk ingyenesen

elajándékozott Honda motorkerékpár és lőfegyverek vonatkozásában, mert azoktól az örökösök nekik felróhatóan - ingyenes ajándékozás miatt - estek el.

Az alperesek fellebbezése alapján eljáró másodfokú bíróság az első fokú ítélet nem fellebbezett - a felperes keresetét részben elutasító - rendelkezését nem érintette, fellebbezett rendelkezését pedig a per főtárgya tekintetében helybenhagyta.

A másodfokú bíróság szerint az elsőfokú bíróság helyes tényállás alapján, megalapozott döntést hozott.

Az alperesek állításával szemben a felperest nem terhelte az örökgyó által felvett lombard hitel visszafizetésének kötelezettsége. A kölcsönszerződés szerint csak arra volt köteles, hogy a mellékletben felsorolt értékpapírokat az örökgyó értékpapír-számlájára átutalja, e kötelezettségének pedig eleget tett. Arra is alaptalanul hivatkoztak az alperesek, hogy az örökgyó a kölcsönvett értékpapírok értékét megtérítette a felperesnek azzal, hogy az örökgyó számlájára 423,344.877 Ft átutalása megtörtént, mert az értékpapírok piaci értéke a kölcsönadás idején ezt az összeget 106,341.823 Ft-tal meghaladta, tehát ez az összeg a felperes felé fennálló tartozás volt. Emellett terhelte az örökgyót a kölcsönzési díj és a késedelmi kamat megfizetése is.

A jogerős ítélet szerint a Ptk. 679.§ (1) bekezdéséből kitűnően az örökösök a hagyatéki tartozásokért a hagyaték tárgyaival és az örökség mértékéig felelnek. Miután a kielégítéskor a hitelező a vagyontárgyat veheti igénybe, a hagyaték tárgyaival való felelősség esetében maga a vagyontárgy felel, a vagyontárgyban bekövetkezett értékváltozás tehát vagy a hitelező javára, vagy annak kárára szolgál. Az elsőfokú bíróság a Pp. 216.§-ának és a Legfelsőbb Bíróság Pk. 192. sz. állásfoglalásának megfelelően határozta meg az örökösök helytállási kötelezettségének terjedelmét.

Az alperesek felülvizsgálati kérelmükben - tartalmát tekintve - a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését és az első fokú ítélet megváltoztatása mellett a kereset teljes terjedelmű elutasítását kérték. Felülvizsgálati kérelmüket az alábbiakkal indokolták.

A felperes számára nehézséget okozott fizetőképességének fenntartása, hitelfelvétellel viszont nem kívánta kockáztatni jó hírnevét. Ezért döntött úgy, hogy aktuális likviditási gondjainak áthidalása érdekében a kölcsönszerződéssel átadott értékpapírok felhasználásával az örökgyó veszi fel a lombard hitelt.

A szakvélemény kimutatta, hogy az örökgyó a lombard hitel szerződésekkel elért 459,313.423 Ft kölcsönösszeget maradéktalanul átutalta a felperes számlájára, sőt még többet is fizetett 4,031.454 Ft-tal. Nem az értékpapírok értékesítéséből befolyt összeget használta fel a lombard hitel összegének átutalására vonatkozó kötelezettség teljesítéséhez.

Attól kezdődően, hogy az örökhagyó a részére folyósított lombard hiteleket a szerződés 3. pontjában írtak szerint a felperes számlájára átutalta, a lombard hitel hasznával a továbbiakban a felperes rendelkezett. A felperes azonban a javára teljesített lombard hitelt nem fizette meg az M. Rt. részére és a lombard hitel összegét nem bocsátotta az örökhagyó rendelkezésére sem a visszafizetés érdekében. Mivel a lombard hitelek visszafizetése nem történt meg, a lombard hitelező a fedezeti értékpapírokból keresett és talált kielégítést. Ez viszont azzal a következménnyel járt, hogy az értékpapírok nem kerülhettek vissza a felpereshez.

A felperes, amely a kölcsönszerződés tárgyát képező értékpapírok felhasználásával több száz-millió forint összegű lombard hitelhez jutott, jogtalan haszonra tenne szert, ha ezen felül a fedezeti értékpapírok értékének megfizetését is igényelhetné.

Az illetékhivatal jogerős határozatával megállapította, hogy mind az I. r., mind a II. r. alperes esetében a megszerzett vagyon forgalmi értéke mindössze 1,276.037 Ft volt, míg az öröklési illeték alapjául szolgáló tiszta érték mindkettőjük esetében csak 360.700 Ft, ugyanis valódi érték nélküli üzletrészeket örökölték. Az I. és II. r. alperesek felelőssége csak ezen összeg erejéig terjedhet.

A másodfokú határozat több iratellenes és téves megállapítást tesz. Megalapozatlan és iratellenes állítás, hogy a lombard hitelek felhasználása az örökhagyó rendelkezése alapján történt, mert az örökhagyó a perbeli kölcsönszerződések 3. pontjának megfelelően járt el. Az alperesek nem azt állították, hogy a lombard hitelek visszafizetése a felperes szerződéses kötelezettsége volt, hanem azt, hogy a lombard hitelező felé akkor lett volna képes az örökhagyó a teljesítésre, ha a felperes biztosítja részére a lombard hitelek összegét. Amennyiben ez a felperes részéről megtörtént volna, a fedezeti értékpapírokat az örökhagyó átutalta volna a felperes Keler-számlájára. Tévesen értelmezi a másodfokú határozat a kölcsönszerződés 3. pontját akként, hogy az örökhagyó köteles volt a Lombard hitel felvételre, és azok fedezetéül a kölcsönvett értékpapírok felhasználására, mert a szerződés csak azt tette kötelezővé az örökhagyó számára, hogy Lombard hitelek felvétele esetén annak teljes összegét átutalja a felperesnek. Tévesen állapította meg a másodfokú ítélet, hogy az örökhagyó a felvett lombard hitelek átutalásával az értékpapírok értékének egy részét fizette vissza a felperesnek. A szakvélemény alapján is egyértelmű, hogy az egyes átutalásokra a kölcsönszerződések másnapján került sor, ami egyébként azt is alátámasztja, hogy a kölcsönzésre kizárólag a felperes érdekében került sor.

A felülvizsgálati kérelem alaptalan, a jogerős ítélet a felülvizsgálati kérelemben megjelölt okokból nem minősül jogszabálysértőnek.

A felülvizsgálati kérelem állításával szemben az eljárás bíróságok a bizonyítási eljárás során felmerült bizonyítékok és a felek előadásának egybevetése alapján helyesen állapították meg a tényállást, sem a felperes és az örökhagyó közötti kölcsönszerződések, sem a szakértői vélemény lényegi tartalmát illetően nem tettek iratellenes megállapításokat.

A felperes a kölcsönszerződés megsértésére alapítottan kérte az alperes marasztalását, így a jogvita elbírálása során a kölcsönszerződés tételes rendelkezéseiből kellett kiindulni. A kölcsönszerződés szerint a felperesnek egyetlen kötelezettsége volt, nevezetesen a kölcsönszerződés tárgyát képező értékpapíroknak az örökhagyó értékpapír számlájára való átutalása. Az alperesnek kölcsönzési díjat kellett fizetnie a szerződés szerint, és emellett hiánytalanul kellett visszaszolgáltatnia - legkésőbb 1999. szeptember 30-áig - a kölcsönvett értékpapírokat a felperesnek. A kölcsönszerződés 3. pontjából kitűnően az alperes jogosult - tehát nem köteles - volt az értékpapírokat lombard hitel céljára felhasználni, ami azt jelentette, hogy azokat a hitel biztosítékaként bocsáthatta a lombard hitelező rendelkezésére. A kölcsönvett értékpapírok ily módon való felhasználása esetére azt a további kötelezettséget írta elő a kölcsönszerződés 3. pontja az örökhagyó számára, hogy a részére folyósított lombard hitel összegét köteles a felperes számlájára átutaltatni. Egyéb kötelezettségekről a kölcsönszerződés nem szólt, így a lombard hitel visszafizetésével kapcsolatban sem tartalmazott rendelkezéseket. A bizonyítási eljárás anyagából nem lehet megállapítani, hogy a fenti tartalmú kölcsönszerződés megkötésekor a szerződő felek akaratát mi motiválta, mi volt szerződéskötésük rejtett indoka, de ennek nincs is jelentősége. Szerepet játszhatott a kölcsönszerződés megkötésekor az is, hogy a zártkörűen működő felperesnek a kölcsönszerződések megkötésekor az örökhagyó nem csak önálló cégjegyzésre jogosult egyik igazgatósági tagja volt, hanem ekkoriban a felperesnek a P. Kft. volt az egyetlen részvényese, mely kft. ügyvezetője a III. r. alperes, tagjai pedig az örökhagyó, továbbá az I., II. és III. r. alperesek voltak.

A perbeli kölcsönszerződések tárgyai értékpapírok voltak, melyek megnevezését, névértékét és mennyiségét az egyes kölcsönszerződések melléklete tartalmazta. A kölcsön lejártakor az örökhagyó ugyanilyen megnevezésű, névértékű és mennyiségű - de nem feltétlenül ugyanezen - értékpapírok visszaszolgáltatására volt köteles. A kölcsönadott értékpapírok a transzfer megbízás alapján kerültek az örökhagyó számlájára, és ezzel az örökhagyó a kölcsönszerződés lejártáig - függetlenül attól, hogy azok milyen típusú (bemutatóra vagy névre szóló) értékpapírok, illetve dematerializált értékpapírok voltak-e, - jogosult volt az örökhagyó rendelkezni. Jogosult volt megterhelni az értékpapírokat, így az M. Bank Rt-vel olyan kölcsönszerződéseket kötni, - melyeket biztosítékaul egyes értékpapírokat óvadékként letétbe helyezett - és jogosult volt az értékpapírok eladására bizományosi

szerződéseket is kötni az M. Rt.-vel. E bizományosi szerződések szerint az örökhagyó üres forgatmánnyal ellátva adott át a megbízott bank részére értékpapírokat - melyek az M. Rt. óvadéki jogától eltekintve per-, igény- és tehermentes értékpapírok voltak - azzal, hogy a szerződésben meghatározott limitáron felüli értékesítés esetén a tényleges ár és a limitár különbözeteként adódó árfolyamnyereség az örökhagyót illeti meg. Egyébként - a bizományosi szerződések záradéka szerint - az eladásból befolyó ellenértéket csökkenteni kellett a bróker jutalékával és a költségekkel, abból közvetlenül jogosult volt levonni az M. Rt. a hitelszerződés alapján fennálló valamennyi követelését, majd az így fennmaradó összeget kellett átutalni az örökhagyó számlájára.

A perben kirendelt S. M. szakértő kimunkálta, hogy mely értékpapírok kerültek vissza a felperes és az örökhagyó közötti kölcsönszerződésnek megfelelően a felperes számlájára. Az eljárt bíróságok azért döntöttek az I-II. r. alperesek marasztalásáról, továbbá a III. r. alperest azért kötelezték a felperes kielégítésének tűrésére, mert jogelődjük - az örökhagyó - nem teljesítette valamennyi kölcsönvett értékpapír vonatkozásában visszaszolgáltatási kötelezettségét. Tény, hogy a perbeli értékpapírok azért nem kerülhettek vissza a felpereshez, mert azokat az örökhagyó bizományi szerződés útján értékesítette. A felülvizsgálati kérelem állítása szerint az értékesítésre azért volt szükség, mert a felperes nem teljesítette a rendelkezése alá került lombard hitelek visszafizetésével kapcsolatos kötelezettségét és az M. Rt. emiatt a fedezeti értékpapírokból keresett és talált kielégítést. Ez az állítás nem fogadható el. A felperesnek nem volt szerződéses kötelezettsége a lombard hitelek visszafizetése, az örökhagyó pedig már az 1999. július-augusztus hóban felvett lombard hitelek lejárta előtt is megbízást adott a lombard hitel biztosítékaul szolgáló értékpapírok értékesítésére. A Legfelsőbb Bíróság álláspontja szerint a felperes és az örökhagyó közötti kölcsönszerződések megkötésekor a szerződő felek akarata arra is kiterjedt, hogy az örökhagyó értékesíthesse a kölcsönvett értékpapírokat, és azok eladási árából fizesse meg a felvett lombard hitelt.

A perben nem volt szükség annak vizsgálatára, hogy az örökhagyónak származott-e és ha igen, milyen összegű haszna a bizományi szerződések megkötéséből. Csak annak volt jelentősége, hogy az örökhagyónak a vissza nem adott értékpapírok miatt áll-e fenn, és ha igen milyen összegű tartozása a kölcsönszerződés alapján a felperes felé, figyelemmel az általa már teljesített pénzüsszegekre. A perben kirendelt szakértő megállapította, hogy a felperes által transzferált értékpapírok piaci értéke a kölcsönadás időpontjában 529,676.700 Ft volt és megállapította azt is, hogy az örökhagyó bankszámlájáról, illetve az örökhagyó rendelkezése alapján 1999. április 19-e és augusztus 18-a között összesen 463,344.877 Ft került átutalásra a felperes számlája javára (12. számú táblázat 3+4. oszlop). Egyetért a Legfelsőbb Bíróság az

eljáró bíróságokkal abban, hogy az örökhagyó a kölcsönzési díj és a késedelmi kamat mellett e két összeg különbözetével tartozik a felperesnek.

Az ítélet írásba foglalásakor azonban észlelte a Legfelsőbb Bíróság, hogy a szakvélemény 12. sz. táblázata szerinti, a felperes számlája javára átutalt 463,344.877 Ft - mely összeg a 12. sz. táblázat 3. oszlopában megjelölt, 1999. április 15-e és 1999. augusztus 9-e között átutalt összesen 307,742.593 Ft-ból, valamint a 4. oszlopban megjelölt, az 1999. augusztus 17-én átutalt összesen 155,602.284 Ft-ból tevődik össze - és az értékpapírok kölcsönadáskori értéke (529,676.700 Ft) közötti különbözet helyesen 66,331.823 Ft, az elsőfokú bíróság tehát számítási hibát vétett, amikor az első fokú ítélet rendelkező része első bekezdésében 66,331.823 Ft helyett 106,341.823 Ft tőkeösszegben marasztalta egyetemlegesen az I-II. r. alpereseket. A számítási hiba nyilván abból eredhetett, hogy az elsőfokú bíróság tévesen a 307,742.593 Ft részének tekintette azt az 1999. február 8-án utalt 40,010.000 Ft is, amelyet viszont a szakértő már nem vett figyelembe, mert az egy ismeretlen bankszámlára került jóváírásra (szakvélemény 9. táblázat, 9.1.1. pont 12. táblázat 3. oszlop). Az elsőfokú bíróság ezzel az összeggel maga is csökkentette a 463,344.877 Ft-ot, így téves számítással jutott a 423,344.877 Ft eredményre. Az ítélet 6. oldala a lombard hitelből a felperesnek továbbutalt összegeket a szakvéleménnyel egyezően (12 táblázat) tartalmazza, ezek összege összesen 307,742.593 Ft, ehhez hozzáadva az örökhagyó rendelkezése alapján az M. Rt. által átutalt 97,555.670 és 58,047.175 Ft-ot az összes átutalás 463.344.877 Ft, szemben az ítéletben írt 423,334.877 forinttal (szakvélemény 8. táblázat és 12. táblázat 4. oszlop).

Ezt a számítási hibát a másodfokú bíróság sem észlelte, mert bár tényként állapította meg a szakértői vélemény 12. sz. táblázata alapján, hogy a felperes számlájára 307,742.593 Ft és 155,602.845 Ft (e két összeg a szakvélemény szerint összesen: 463,344.877 Ft) átutalása is megtörtént, a transzferált értékpapírok kölcsönadáskori, 529,676.700 Ft összegű piaci értékéből az elsőfokú bíróság számítási hibája miatt tévesen megjelölt 423,344.877 Ft-ot vonta le és ennek megfelelően döntött a per főtárgya tekintetében az első fokú ítélet helyben hagyásáról. Az ítélet kijavításáról a Pp. 224.§-a szerint az elsőfokú bíróságnak kell rendelkeznie.

A Ptk. 677.§ (1) bekezdés c/ pontja értelmében az örökhagyó tartozásai hagyatéki tartozásnak minősülnek, ami azt jelenti, hogy az örökhagyónak a halálakor fennállt tartozásai az örökösre szállnak át, azokért az örökös köteles helytállni. A Ptk. 679.§ (1)

bekezdése szerint az örökös a hagyatéki tartozásokért a hagyatéki tárgyaival és annak hasznaival felel a hitelezőnek, tehát az örökös a hagyatéki hitelezővel szemben azzal felel, ami az örökhagyónak a rendelkezésére állt a hitelező kielégítésére. Az elsőfokú bíróság a Ptk. 279.§ alkalmazásával állapította meg az I-II. r. alperesek hagyatéki tartozásokért való felelősséget és kötelezte tűrésre a III. r. alperest. Nincs jelentősége annak, hogy az illetékhivatal milyen összegben határozta meg az örökösök által megszerzett, az öröklési illeték alapjául szolgáló vagyontárgyak értékét, mert - ahogy arra helyesen mutatott rá a másodfokú bíróság - a törvény szerint az örökös a hagyatéki tartozásokért a hagyatéki tárgyaival, azok értékétől függetlenül felel. A jogerős ítélet csak a Honda motorkerékpár és a lőfegyverek tekintetében rendelkezett akként, hogy azok értéke erejéig felelnek az I-II. r. alperesek. A felülvizsgálati kérelem nem tartalmazott előadást arra, hogy ezeknek az ítéletben megállapított értéke miért nem lenne helytálló.

Mindezekre tekintettel a Legfelsőbb Bíróság a jogerős ítéletet a Pp. 275.§ (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta azzal, hogy a számítási hiba kijavításáról az elsőfokú bíróságnak kell rendelkeznie.

Az alperesek eredménytelen felülvizsgálati kérelmet nyújtottak be, ezért a Legfelsőbb Bíróság a Pp. 270.§ (1) bekezdése és 78.§ (1) bekezdése, valamint a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3.§ (5) és (6) bekezdése alapján kötelezte egyetemlegesen az alpereseket a felperes ügyvédi munkadíj formájában felmerült felülvizsgálati perköltségének megfizetésére, melynek összegét ÁFA-val növelten, de mérsékelt mértékben állapította meg. Az alperesek a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13.§ (2) bekezdése alapján kötelesek megfizetni a Magyar Államnak az illetékeljegyzési joguk folytán le nem rótt felülvizsgálati eljárási illetéket.

Budapest, 2009. április 7.

**Salamonné Dr. Solymosi Ibolya s. k. a tanács elnöke,
Dr. Lőrincz Györgyné s. k. előadó-bíró,
Gyöngyösiné Dr. Gyügyei Klára s. k. bíró**

A kiadmány hitelül:

(Hajdu Mihályné)
bírószági írnok